

„ORPHEUS OG EURYDICE.“

Talrige er de Operaer, der fra Musikdramaets første Tid som Kunstform, omkring Aar 1600, har behandlet det navnkundige Sagn om Orpheus og Eurydice. Glucks Værk, der opførtes første Gang i Wien den 5. Oktober 1762, er det eneste, der er blevet staaende.

Forbindelsen med det 18. Aarhundredes skønne, alvorlige Operakunst, den saakaldte opera seria, blev brudt ved Mozart og Romantikerne.

Denne gamle Kunst hviler da ogsaa paa et ganske bestemt æstetisk og scenisk System, man skal nu om Dage indstille sig delvis historisk overfor den, anderledes med Glucks Opera. Den kaldes sædvanligvis et Reformværk indenfor opera seria, det er for saavidt ogsaa rigtigt, som Gluck her indfører en enkel melodisk Udtryksmaade, et Recitativ der nøje følger Sprogets, Replikens egen Stigen og Falden, dernæst kommer de store Korvirkninger igen til Ære og Værdighed i dette Værk; altsammen Ting, som var blevet forsømt eller fortrængt ved den overhaandtagende Interesse for virtuos italiensk Solosang. Glucks Reform kom dog ikke pludseligt, den var vel forberedt gennem en hel Række Komponister af italiensk-tysk Skole. Händels Kunst har ligeledes været af afgørende Betydning for Gluck. Hovedsagen er jo imidlertid, at „Orpheus“ er et levende, inspireret Kunstværk, naturligt-skønt i sin plastiske Dramatik, sin ædle, varme Melodiøsitet, der har en „klassisk“ Beherskelse over sig i Slægt med Goethe.

Første Akt foregaar ved Eurydices Gravmæle i Cypreslunden. Højtidsfuldt bekranses Gravmælet, medens Orpheus i bitter Sorg og Fortvivlelse paakalder sin elskede Hustrus Navn. Ekkoet svarer ham paa hans Klage.

Orpheus anraaber nu selve de høje Guder om at give ham sin højtelskede Hustru tilbage. Eros kommer nu med Budskab om, at Zeus har ladet sig bevæge af hans Klage og tillader ham at stige ned til Lethes Strande og ved sin Sang udfri Eurydice af Dødsriget; dog — kun paa den Betingelse, at han ikke maa møde hendes Blik før de atter befinder sig paa Jorden,